

Марк Леви - „Друга представа за щастието“

Държеше в ръце дневника ѝ, поглъщайки жадно думите, които тя бе изписала, опитвайки се да разпознае себе си в чертите на някой образ, отзвука от разговорите им в кафенетата на Гринидж Вилидж, някакъв епизод, откраднат от времето. И след всяка страница чуваше как бие сърцето му, задъхано от любов; споменът за нея се бе изличил като следи от стъпки под падащия сняг.

Продължи да чете с настъпването на нощта, сам, седнал до масата в единствената стая на жилището си, без да го е грижа нито за ядене, нито за отминаващите часове. В дома му нямаше нищо излишно, но имаше всичко необходимо. Когато първите лъчи на утрото проникнаха през щорите, той затвори ръкописа, постави ръце на коленете си и вдишвайки дълбоко, успя да сдържи сълзите си.

Тя беше разказала живота си, без да спомене името му, без дори да намекне за ролята, която беше изиграл, нито за избора, направен заради нея. Попита се дали това е следствие от нейното безразличие, или от омразата, която времето не бе смекчило.

Отиде до умивалника, погледна лицето си в спуканото огледало, закачено на пирон, и не разпозна чертите на мъжа, когото си представяше, докато четеше. Може би затова Хана го бе изтрила от миналото си. „Странно нещо са спомените, каза си той, и наплиска лицето си с ледена вода. Някои хора се хранят с тях, сякаш съществуването им ги отдалечава от смъртта; други ги изтриват, за да изчистят времето, което им остава.“

Пригответи си закуска. Кафе и бъркани яйца с парче сланина, които цвърчаха в чугунения тиган на котлона. Вероятно тя бе оставила някакъв знак, отговор на въпроса защо бе изчезнала, някаква следа. Иначе щеше да изгори тези страници или да ги вземе със себе си.

Постави чинията в мивката и пак седна до масата.

– Дявол да го вземе, Хана, не е възможно да се лъжеш до такава степен – изруга той, като търкаше бузите си, за да пребори съня.

Погледна часовника, стана и отвори гардероба, за да пригответи багажа си. Сложи три ризи, бельо, вълнена жилетка и пуловер. Взе плика, където се намираха всичките му спестявания, сложи го в джоба на палтото си, взе си шапката и кобура, провери дали затворът на пистолета е спуснат и го пхна на дъното на сака. После клекна пред печката, изгаси жарта, провери кепенците, угаси осветлението и отвори вратата на къщата.

В края на зимата утринното слънце беше ниско. Пътят водеше към магистралата. След като стигнеше до кръстопътя, трябваше да върви още шест мили до каменен кръст, където беше автобусната спирка. Нямаше време за губене, вятърът бе силен и щеше да го забави. Но пък, от друга страна, щеше да попречи на вълците да го надушат. Прииска му се дори глутницата да го усети, за да изпразни пълнителя си в нея, но веднага се ядоса на себе си, че е насочил гнева си към животните. Когато ходеше на лов, те го следваха от разстояние. В последна сметка вълците и той бяха започнали да се разбират. Когато убиваше дивеча, те чакаха да го разфасова, за да дойдат и да хапнат от месото, което той им оставяше по костите. Когато режеше дърва, го наблюдаваха от върха на хълма, докато с едно кимване на главата не им кажеше, че си отива вкъщи и че

оръжието му е заредено. Вълците сякаш бяха разбрали правилото, никой никога не го бе доближил и Томас Бадли никога не беше стрелял по някой от тях.

Когато към обед пристигна на спирката, домът му отдавна не се забелязваше на хоризонта. Докъдето стигаше погледът, се простираше равно поле.

Рейсът вече се задаваше. Още бе твърде далеч, за да се чуе моторът, но се виждаше прахът, вдигнат от колелата му. Може би предстоящото приключение щеше да е най-голямата му грешка от трийсет години насам – рискуваше да сблъска спомена, преследвал го през целия му живот, с реалността, която можеше да го унищожи.

Том вдигна ръка, за да направи знак на шофьора, и докато вратата на рейса се отваряше, се усмихна. Подиграваше се на себе си: най-сетне признаваше, че през всичките тези години под маската на човек, който не се страхува от нищо, бе крил зависимостта си от една жена.

– Но пък каква жена! – подхвърли той на шофьора, който му връщаше рестото от парите за билета.

Двайсет долара за първия етап от най-прекрасното пътуване, което бе мечтал да извърши. Щеше да отиде до края; единственото нещо, което можеше да го спре, бе смъртта, но докато беше жив, щеше да я търси.

Том Бадли се бе надявал години наред, че този момент ще настъпи. Ако трябваше да е честен със себе си, би признал, че го е очаквал с нетърпение. И когато предишната вечер един млад полицаи, като многото, които бе подготвил през кариерата си, почука на вратата му и му предаде плик с ръкопис и бележка от приятеля му, съдията Клейтън, той разбра, че животът, от който малко по малко се беше отказал, не бе приключил с него.

Докато се наместваше на седалката в дъното на рейса, Том Бадли присви очи и избухна в смях. Не, това не беше краят, а началото на голямо приключение.

1

При първата си среща с Мили човек би казал, че тя харесва стила рокендрол. Приликата ѝ с Пати Смит на младици създава това впечатление, но всъщност тя само си придава такъв вид. Животът на Мили няма нищо общо с рокендрола. Когато е сама, което често се случва, тя слуша пусната много силно класическа музика, защото единствено Бах, Григ и Глен Гулд успяват да заглушат ехото на самотата ѝ.

*

Мили Грийнбърг беше напуснала Санта Фе, след като получи стипендия за университета във Филадельфия. Две хиляди и двеста мили и шест щата дяляха родния ѝ град от града, където живееше в момента – разстояние, на което би искала да отстои животът ѝ на младо момиче от живота ѝ на жена. Но Мили беше почти толкова отегчена от лекциите по право в Пенсилвания, колкото и от детството си в Ню Мексико. Трите неща, които я подтикнаха да продължи образованието си, бяха животът в кампуса, това, че там намери истински приятел и че въпреки невинаги лесния ѝ характер преподавателите я ценияха. Мили никога не се приобщи към групите млади момичета, които се превземаха от сутрин до вечер, оправяха грима си във всяко междучасие, следяха всяка крачка на известните личности, като смятаха техните лудории и разочарования за по-възбуждащи от съдбата на света. Не дружеше и с момчетата, потни от отделения тестостерон по спортните терени, момчетата с техните твърде широки рамене, с каски на главите и бузи, изрисувани в цветовете на университетския отбор по американски футбол. Въпреки че правото я отегчаваше до смърт, Мили беше прилежна, макар и незабележима студентка, което показваше

решимостта ѝ да постигне нещо в живота. Не знаеше какво точно, но я очакваше съдба, която един ден щеше да ѝ се разкрие.

Към края на втори курс университетът отказа да поднови стипендията ѝ, но ѝ предложи сделка, която г-жа Бърлингтън окачестви като „размяна на услуги“ – да работи като стажант-асистентка към правния отдел (той се състоеше само от г-жа Бърлингтън) срещу възнаграждение от пет долара на час, здравна застраховка и служебно жилище. Мили прие веднага. Не заради службата, нито заради заплатата, а за да продължи да посещава кампуса. Там тя вече имаше своите ориентир и навици.

И сега Мили все още обичаше да закусва в кафене „Тътлман“, да прекосява голямата поляна в 8,53 ч, да минава пред библиотека „Гутман“ в 8,55, преди да влезе в административната сграда, където работният ѝ ден започваше в 8,57. В 11,50 поръчваше от компютъра си сандвич с пастърма за г-жа Бърлингтън. В 12,10 отново прекосяваше поляната до кафене „Камбар Кампус Сентър“, взимаше сандвича за г-жа Бърлингтън, както и пролетна салата за себе си, и се връщаше по околоръстната алея, като така отново можеше да мине пред библиотеката. Хапваше, седнала срещу работодателя си, и се връщаше отново на работното си място в 12,30 часа. В 15,55 прибираще в чекмеджето на бюрото си тефтера с бележките, продиктувани от г-жа Бърлингтън, слагаше върху него снимка в посребрена метална рамка, от която ѝ се усмихваше баба ѝ, и заключваше чекмеджето, преди да си тръгне в 16 часа.

За последно през деня Мили преминаваше през кампуса, този път в посока към паркинга, където отново се качваше на единственото нещо, което свидетелстваше, че не е чак толкова обикновена служителка: олдсмобил кабриолет от 1950 г., притежание на баба ѝ, която ѝ го беше подарила няколко години, преди да напусне Санта Фе. Колата, за която се грижеше с педантичността на колекционер, днес струваше осемдесет хиляди долара. Кабриолетът, излязъл от заводите на „Олдсмобил“ три десетилетия преди самата тя да излезе от корема на майка си, представляваше истинска застраховка живот в случай на нужда. Живот, който в началото на трийсет и първата ѝ година я устройваше напълно.

В 16,06 ч Мили седнаше зад волана, завърташе копчето на радиото и разпускате косата си, преди да запали и чуе боботенето на 8-цилиндровия мотор, който прибавяше няколко баса към fuga на Бах, симфония на Менделсон или друга класическа музика.

От този момент нататък Мили напомняше все пак малко на рок звезда. С разпуснати коси при всякакви време, с изключение на дъждовното, тя караше до бензиностанция „Севън-Илевън“, където утоляваше жаждата си с кока-кола за два долара и седемдесет цента и зареждаше колата с два галона бензин за седем долара и трийсет цента. Всяка вечер, докато гледаше как се въртят цифрите на бензоколонката, тя броеше минутите, прекарани в преписване на докладите на г-жа Бърлингтън. Десет долара, похарчени за пет минути, което се равнява на трийсет хиляди знака в минута, набрани на клавиатурата сутринта. Остатъкът от заплатата ѝ отиваше за вечеря – тъй като сандвичът на г-жа Бърлингтън беше за сметка на правния отдел, Мили много бързо се беше уговорила с бармана в „Камбар кафе“ да прибавя към цената на сандвича с пастърма стойността на една пролетна салата, за да може си купи някои дрехи, да обогати колекцията си от дискове, да отиде на кино в събота и най-вече да поддържа олдсмобила.

Барманът в „Камбар кафе“ се казваше Джо Мълоун. Това не беше съвсем измислено име. Истинското му малко име беше Джонатан, но Мили, която имаше безпогрешно

музикално ухо, смяташе, че „Джонатан Мълоун“ не звучи съвсем добре. Джо, който благодарение на нея се сдобил с име, достойно за герой от гангстерски филм, беше млад човек с елегантна фигура, надарен от природата с талант на поет. Как иначе щеше да се справя с трудния фокус във всеки сезон и всеки ден да приготвя за Мили чудесна пролетна салата?

Джонатан Мълоун беше лудо влюбен в някоя си Бети Корнел, която никога не би спряла погледа си на барман от кафе, дори той да е изгълтал цялото творчество на Корсо, Фърлингети, Гинсбърг, Бъроуз и Керуак, а Джо познаваше тяхната проза почти наизуст. Джо Мълоун се старееше да влага малко поезия в сандвичите и салатите за пет долара и петдесет цента, с надеждата един ден да продължи учението си и да разкрие чудния свят на думите на млади момичета, които имаха за модел Бритни Спийрс, Парис Хилтън и разни анорексични манекенки. Мили често му беше казвала, че има душа на евангелист, направил от литературата своя религия.

След бензиностанцията Мили излизаше на Магистрала № 76 и даваше газ до следващия изход, откъдето се прибираще вкъщи.

Мили живееше в малка дървена къща на Фламинго Роуд, точно зад водохранилището на предградието. Това беше непретенциозен квартал, но имаше известен чар. Градът свършваше до Фламинго Роуд, откъдето започваше гората.

Вечер Мили четеше, с изключение на петъците, когато Джо идваше да вечеря с нея. Гледаха епизод от телевизионен сериал, който и двамата харесваха: адвокатка, съпруга на бъдещ сенатор, вижда как животът ѝ се преобръща, когато връзката на мъжа ѝ с момиче на повикване е разкрита от пресата.

След края на епизода Джо ѝ четеше на висок глас стиховете, които беше написал през седмицата. Мили го слушаше внимателно, след което го караше да ѝ ги прочете повторно, този път съпроводени от музикален откъс, който тя избираше според текстовете на Джо.

Музиката беше звеното, което ги свързваше от първата им среща, тя дори беше в основата ѝ.